

RAFAEL MARTÍNEZ CAMPILLOS, PRESIDENT DEL CDS AL PAÍS VALENCIA

«Les diputacions són caciquils»

Es el president federal dels cedesistes valencians. Un íntim de Suárez, exponent de la Llei de Costes i, ara, portaveu de la futura Llei de la Natura, que, des d'Oriola-Alacant, dirigeix una força política en plena competència amb l'imperi socialista.

Ismael López

Cara de xiquet aplicat transformat en tècnic de l'estat, front espaiós i blindat, caixa forta de mocions i ponències, riu amb la *i*, a intervals, com en les pauses publicitàries. En el seu despatx de la seu del CDS a Alacant, més xicotet que un portamonedes, abocat al carrer de Sant Vicent, de cara a les palmeres asfixiades, penja el retrat de Don Adolfo i un almanac de l'ex-Caixa d'Estalvis d'Alacant i Múrcia.

—*¿I els que no són suaristes en el CDS, què són?*

—*¿Suaristes?*

—*Sí, els que no segueixen l'església de Suárez, acostumats com estem al partit-cabdill.*

—Home, és que aquesta és una tau-

la de cinc potes, i si en falta una, la taula cau. Un partit polític és, obligadament, un projecte ideològic, un programa, unes bases, uns quadres... i un líder, ¡eh! Aquí es valora, moltíssim, el líder, però la nostra vida diària no està condicionada per ell. El pes específic de Suárez, però, és vital.

Nascut a Oriola, com el *coco* Antonio Rodríguez, diputat en la Carrera de San Jerónimo i tècnic urbanista de l'administració estatal, diu Rafael Martínez Campillos que, «en proporció habitants-índex de militants CDS, Alacant és la segona província, després de Madrid, en creixement i nombre d'afiliats».

—*És bastant ambiciós, fins i tot omnipotent.*

—No, no, no. El que sóc és molt treballador. Aquesta és la meua única vir-

tut. ¿Ambiciós? Molt poc. Porte molts anys en la vida política i no tinc massa ambicions. Però, en política, qui treballa destaca i això està demostradíssim. I si tu vas a 120 per hora i la resta a 70, acabes destacant.

—*En el congrés valencià del CDS, que es va celebrar a Castelló, vostè va aconseguir ser el tot. Va ser el seu llançament al primer pla polític.*

—No, ni pensar-ho. Quan se'n va anar Suárez, jo també me'n vaig anar de la UCD. Als pocs mesos, una altra persona i jo vam col·laborar per a fundar un Moviment de Centristes d'Aragó, germen del CDS allà, que era on jo treballava. Vaig viure, doncs, el CDS des del principi, ajudant a organitzar-lo a nivell nacional. Després, el meu trasllat funcional a Alacant fa que m'introdueix en un CDS molt dèbil i incipient. I llavors, ja alçar el CDS a Alacant! Hi havia gent que havia apostat per mi, però perquè em coneixien. Ara ja, el temps i la paciència han demostrat que podem deixar el camí a qualsevol altra persona.

—*¿Què hi ha dels enfrontaments entre vostè i el president provincial del CDS a València, José Luis Boado, i el secretari general, Fermín Artagoitia? El mateix José Ramon Caso els va demanar que posaren fi a les discrepàncies. ¿S'han acabat les capitànies?*

—Vam passar una primera època difícilíssima. En part normal perquè no ens coneixíem. Cadascú havia treballat a la seua província i vèiem les coses des d'un punt de vista personal. Però les discrepàncies ja fa un any que es van acabar. Vam tenir una cimera entre tots els que teníem responsabilitats i vam dir: «o seiem aquí i ens despullem completament, traient tot el que ens separa, o això no funcionarà mai com a partit. Després d'aquella reunió tenim unes relacions boníssimes. José Luis ve aquí sovint, jo vaig a Castelló...»

—*Però, fins i tot dins del grup parlamentari de les Corts s'ha treballat per separat, amb diferències. Falta una política coherent, de directrius úniques.*

—Ara som una pinya absoluta i el grup parlamentari funciona amb unanimitat. És clar, va ser necessària una espècie de teràpia de grup, sense intervenció ni de Madrid ni de ningú. Ara plantegem les qüestions a la resta de partits des d'un àmbit federal... Tenim una línia homogènia.

—*Però vostès han seguit en la inèrcia de dos programes polítics diferents. Un antagonisme que arranca del 10-J-87 i que va fer que vostè i el senyor Boado aparegueren, públicament, per separat.*

—No, no. En l'únic tema que va haver-hi diferències de programa va ser en el de les comarques; en els altres estàvem d'acord. Uns suggerien una evolució determinada i nosaltres una altra.

—*¿Com és això?*

—Nosaltres pensem que, inevitablement, l'estructuració comarcal valenciana arribarà, i que, a més, no afectarà només l'ordenació territorial, sinó també la política. Però, per a arribar a la comarcalització, cal donar passos previs i no començar des de dalt, sinó des de les bases ciutadanes. Han de ser els mateixos pobles els que opten per l'organització en comarques.

—*En contra d'una ordenació supers-estructural...*

—Efectivament. Ja hi ha una experiència com la catalana que va determinar, per decret-llei, que es feren les comarques i no ha aprofitat per a res. El procés que proposaven els companys de València també era molt ràpid, de dalt a baix.

—*¿Està parlant de mantenir la figura dels governadors civils?*

«Han de ser els mateixos pobles els que opten per l'organització en comarques».

—En aquest tema el partit té una opinió global. Els governs civils, a més de tenir competències residuals impròpies d'un estat descentralitzat, comporten un desdoblament de les funcions autònomes valencianes. No té cap sentit mantenir-los en una comunitat autònoma.

—*¿I les Diputacions?*

—Igual. Les Diputacions són òrgans caciquils que interrompen la major participació dels ajuntaments en els ingressos de l'estat. A més, distribueixen els diners sense cap tipus de planificació, en funció de les amistats i el clientelisme polític. No serveixen, absolutament, per a res.

—*¿Volen reformar l'Estatut?*

—Aquest és ja un procés irreversible. Hi ha tot un seguit de competències que tenim per delegació i això s'ha de consolidar. A més, són competències que es desenvolupen de manera precària, la qual cosa pot revertir en benefici de l'estat. Però, sobretot, volem que es reforme l'Estatut perquè ens falta finançament. Des del colp del 23-F i l'acord entre Felipe González i Calvo Sotelo estan ofegant les comunitats autònomes amb els diners. O es canvia el sistema de finançament o apareixerem com una espècie d'administració residual.

—*¿Què pensa del conflicte lingüístic de les comarques del sud del País Valencià?*

—Els sectors més conservadors han creat el mite que les comarques més extremes són reàcties a la seua integració en la Comunitat, però és fals. Quan veuen que hi ha una administració que pot funcionar i que el procés és irreversible, ho accepten molt bé. La gent de la frontera s'emociona amb l'himne valencià.

—*Llavors, el nucli del conflicte valencià està al centre del país.*

—Diuen que València és la història d'una frustració. Crec que el conflicte és una cosa dels dirigents valencians, ja que la resta del País Valencià està apostant molt per la Comunitat.

—*¿Com ha vist els actes del 750 aniversari?*

—Les commemoracions em semblen fonamentals. Però, com sempre, aquest és el país dels *bunyols*, i no és que hi haja hagut mala voluntat, sinó, simplement, desorganització, precipitació... Tot s'ha deixat per a última hora. Podien haver organitzat actes més populars, però han optat pels actes oficialistes i elitistes. S'ha perdut una oportunitat d'or. □

Autonomisme i municipalisme, nacionalisme i ajuntamentisme, eren dos conceptes que anaven sempre units a Catalunya. I ara sembla que corrin el perill d'anar separats. Més encara: enfrontats. Sense que cap construcció teòrica recolzi aquest desgavell. Tan sols la pràctica dels convergents amb el poder a la Generalitat i els socialistes amb el poder en determinats grans ajuntaments. Així, han nascut dues concepcions del que és Catalunya i de com ha de governar-se. Per als municipalistes socialistes —institucionals, segons l'argot de la política barcelonina—, que no representen ben bé la línia de l'obediència molt més nacionalista, la nació catalana seria el resultat d'una suma de projectes municipals i la Generalitat, a la pràctica, hauria de fer de pont entre el govern central i els ajuntaments, traspasant aquests la major part dels seus recursos i serveis. Segons el nacionalisme, els ajuntaments s'haurien de limitar a

fer de clàssics ajuntaments sense emprendre iniciatives que pertanyen a la Generalitat, que doblen els esforços, que els col·lapsen econòmicament i que els fan pidolar en constància davant de la Generalitat. El cert és que per a l'ajuntamentisme —diferent del clàssic municipalisme català— no hi ha projecte nacional que no sigui reforçar els ajuntaments i per tant conceben Catalunya no com una nació, sinó com una xarxa de ciutats. I aquest concepte no és precisament el clàssic de la Catalunya Ciutat. És més aviat un nou híbrid de la Catalunya Ajuntament. Per aquest camí es privaria a la Generalitat de tenir projectes d'àmbit nacional i, per tant, que hi hagués una política nacional a Catalunya. Però quan la Generalitat desconfia dels ajuntaments, ho fa sobre tot perquè el color polític d'aquests pot tergiversar les intencions de la Generalitat aplicant els traspassos de diners i de serveis a una concepció política diferent a la voluntat de la Generalitat. Anem a l'exemple de la cultura: la Generalitat en aquest terreny vol potenciar la societat civil i els ajuntaments tendeixen a fer d'empresaris culturals. I aquest exemple es traslladable a molts altres àmbits d'actuació. La Generalitat, a més, en la cultura pretén mantenir i nodrir la cultura ja existent a la societat civil i els ajuntaments tendeixen a crear grans institucions culturals dirigides per ell. I aquest exemple també serveix per a molts altres àmbits.

Aquest dilema entre nacionalisme i ajuntamentisme només es pot resoldre amb l'existència clara de projectes nacionals que siguin prou engrescadors perquè totes les institucions s'hi sumin. I de projectes locals, diversos i originals, que in-

Jaume Lorés

Autonomisme i municipalisme

terpretin l'ona dels projectes nacionals. Però aquí entra en joc el problema més greu: Catalunya està mancada de recursos a nivell de les administracions públiques per tirar endavant projectes nacionals enlluernadors i racionals. La política catalana es veu molt obligada a tapar forats. Aquesta situació es confessa poc. Es tem desil·lusionar la gent posant en relleu els aspectes febles de l'autonomia nacional i local. Es tem que la gent, enfrontada a la realitat, digui sobretot que les administracions públiques, tan impotents legalment i finançament, fan nosa. O tant li faria que no existissin. Aquest país tem la vinguda de la gran decepció després del que va magnificar les seves conquestes en la transició, la Constitució i l'Estatut. S'ha de dir que les coses van bé i es poden fer perquè hi ha la gran sospita que la gent està a un pam de perdre les il·lusions i les esperances.

Però aquesta realitat es fa palpable quan hi ha enlaire

el sentiment ambigu d'amenaça i il·lusió originat pels Jocs Olímpics. Que no són un projecte nacional, sinó un gran projecte. Però prou gran perquè puguin posar en evidència les insuficiències financeres d'aquest país a tots els nivells. La gent comença a tenir l'ai al cor. I el pitjor que podria succeir és que l'ajuntamentisme es dediqués a carregar les culpes dels seus possibles fracassos al nacionalisme, sense adonar-se que tots dos estan enfrontats per unes engrunes mentre la causa d'aquesta migradesa de poder de vots ve del govern central. Però el govern central és del PSOE. Per això, l'ajuntamentisme està entre l'espasa i la paret. Perquè confessar la seva realitat no implicaria la crítica constant del nacionalisme, sinó la crítica constant i encara molt més fonda dels seus companys de viatge a Madrid. Fa tant la segona perquè no gosa fer la primera. I mentrestant, tothom es pregunta què passarà d'aquí a quatre anys. □